

Silêncio

Silêncio

Arne Leers

Schrijver: Arne Leers
Coverontwerp: Arne Leers
ISBN: 9789465382296
© Arne Leers

Hoofdstuk 1: Mama's Hel

p. 7 – 8

Hoofdstuk 2: De mogelijke oplossing

p. 9 – 12

Hoofdstuk 3: Papa's goede vriend

p. 13 – 16

Hoofdstuk 4: De bende

p. 17 – 22

Hoofdstuk 5: Aaron

p. 23 – 24

Hoofdstuk 6: Het plan

p. 25 – 30

Hoofdstuk 7: Mama

p. 31 – 32

Hoofdstuk 8: Laat het gaan

p. 33 – 35

Hoofdstuk 9: Het nieuwe plan

p. 36 – 39

Hoofdstuk 10: De ontsnapping

p. 40 – 42

Hoofdstuk 11: De waarheid

p. 43 – 45

Hoofdstuk 12: Wraak

p. 46 – 50

Hoofdstuk 13: Een nieuw leven

p. 51 – 54

Hoofdstuk 14: Vermist

p. 55 – 56

Hoofdstuk 15: Een nieuwe missie

p. 57 – 59

Hoofdstuk 16: Het plan

p. 60 – 64

Hoofdstuk 17: Karen

p. 65 – 67

Hoofdstuk 18: Gevangen

p. 68 – 72

Hoofdstuk 19: Het einde

p. 73 – 77

Hoofdstuk 1

Mama's Hel

Ik ben mijn stem kwijtgeraakt bij mijn geboorte. Mijn vader is een paar weken eerder overleden. Om alles in evenwicht te krijgen, ben ik begonnen met schilderen. En nee, ik ga dit niet op een kunstschool leren of dit kunstwerk verkopen. Nee, ik doe dit voor mijn moeder. Ze heeft al een tijdje in deze hel gezeten, net zoals ik. Ze zegt altijd dat ze me wil helpen. En ze zegt ook dat ze ooit mijn stem terug zal brengen. Maar ik geloof er niet in. Ik ben al dertig jaar en nooit was er de kans om het terug te krijgen. Ik heb gebarentaal geleerd bij mijn favoriete tolk, meneer Smith. Ik ben er hem zo dankbaar voor.

Opeens hoor ik beneden gehuil. Ik leg mijn zwarte penseel neer en ga naar beneden. Ik volg het gehuil en kom bij mama uit. Ze ziet mij. Ik zie haar tranen over haar lieflijke gezicht vloeien en het maakt me verdrietig. Ze neemt een zakdoek en veegt haar tranen snel weg. Ik gebaar: "Wat is er?". "Niets", antwoordt ze. Ik merk dat ze liegt en gebaar: "Ik zie dat er iets mis is." Na enkele seconden zegt ze: "Kom hier." Ik kom snel naar haar, leg mijn hand op haar rug en pak haar klamme hand vast. Ze glimlacht een beetje. Ik ben blij dat ik haar gerust kan stellen. Ik voel de liefde door de kamer zweven. Het vult de hele kamer tot in elke hoek. Ik glimlach. Ze zegt: "Sinds je vader overleden is, heb ik het gevoel dat ik gek word. Ik denk dat ik je kan helpen om jouw stem terug te brengen, maar ik weet dat het onmogelijk is." Ze voelt zich weer droevig, dus ik wil haar opnieuw geruststellen. Ik

wil haar tranen niet meer zien, dus gebaar ik: “Niets is onmogelijk. Je moet er gewoon in geloven. Ik weet dat het moeilijk is, maar je moet het echt doen.” Zij barst weer in tranen uit en zegt: “Ik kan dat niet. Echt niet. Wat is het punt in geloven als er niets gebeurd?” Ik gebaar: “Sinds papa’s overlijden ... Hij wou niet dat ik zo bleef. Hij wou dat ik mijn stem terugkreeg. We gaan het voor hem doen. Hij had dit gewild.” Ze weent weer en zegt: “Ik weet het.” Ik voel me verschrikkelijk, dus ik geef haar een liefvallige knuffel. Ik voel haar grijze haren tegen mijn gezicht. Ze ruikt naar lavendel van die weide waar ze werkte. Het geeft een rustig, kalmerend effect. Net als toen we met papa op het strand waren. Ik was tien jaar. De zon gloeide op mijn hoofd toen ik aan het spelen was in het warme zand. Ik maakte een mooi zandkasteeltje met een slotgracht eromheen. Mama en papa lagen te zonnen onder een groengele paraplu. Ze glimlachten. Ze hadden allebei een mooie glimlach. Ik voelde me zo goed en veilig bij mama en papa. Ik had nooit verwacht dat ik dit goede gevoel terug zou krijgen. Het liefdevolle en hartverwarmende gevoel om bij mama en papa te zijn. Ik weet dat papa overleden is, maar op dit moment voel ik hem. Ik voel zijn tedere liefde. Ik voel zijn adem in mijn nek en zie zijn mooie glimlach. Ik voel me veilig bij hem, zijn hart dicht bij het mijne. Ik voel een briesje en ruik de zoute geur van de zee. Ik voel dat we op die zonnige dag zijn, toen papa er nog was. Wij zijn bij hem, voor altijd.